

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 014576 14 U
Sarajevo, 06.10.2015. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Branimira Orašanina, kao predsjednika vijeća, Jadranke Brenjo i Esada Fejzagića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Đokić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Federalno ministarstvo finansija, ulica Mehmeda Spahe broj 5, Sarajevo, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-2-145/13 BA od 01.11.2013.godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.10.2014.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini Sarajevo, broj i datum naveden u uvodu presude, tačkom II, naloženo je tužitelju da donese odluku o obradi ličnih podataka putem videonadzora ili da prekine takav način obrade, te da kamere u hodnicima podesi tako da iste ne obuhvataju hodnike u kojima je ulaz u kancelarije, uz obavezu da u roku od 15 dana izvrši naloženu upravnu mjeru i o izvršenim mjerama dostavi obavjest i dokaz Agenciji za zaštitu ličnih podataka BiH.

Protiv osporenog rješenja tužitelj je blagovremenom tužbom pokrenuo upravni spor, zbog pogrešene primjene materijalnog prava, a posebno u djelu tačke III dispozitiva kojom je nalaženo tužitelju da ukoliko donese odluku o obradi ličnih podataka putem video nadzora iz tačke II dispozitiva, kamere u hodnicima podesi tako da iste ne obuhvataju hodnike u kojima je ulaz u kancelarije. U tužbi ukazuje da je tužena pri donošenju osporenog rješenja u potpunosti zanemarila zakonske nadležnosti tužitelja u vršenju nadzora nad finansijama, radom trezora F BiH, budžetom F BiH. Ovo prije svega iz razloga što je svrha postavljenih kamera sigurnost zaposlenih i imovine odnosno radne opreme ministarstva, pa je iz navedenih razloga, postupajući po osporenom rješenju tužitelj i donio Odluku o obradi ličnih podataka prikupljenih putem video nadzora. Međutim tužitelj smatra da je tuženi propustio cijeniti činjenicu da nadzorne kamere predstavljaju dodatnu

kontrolu kretanja stranaka i zaštitu vrijedne elektronske opreme. Konačno je predložio da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu, tužena je predložila da se tužba odbije kao neonovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbi člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj 19/02 do 74/1), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Osporenim rješenjem tužene, tužitelj je konačno obavezan da u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka u BiH, donese odluku o obradi ličnih podataka, putem videonadzora ili da prekine sa postojećim načinom obrade, te da kamere u hodnicima podesi tako da isti ne obuhvataju hodnike u kojima se ulazi u kancelarije, i da o izvršenoj upravnoj mjeri obavjesti tuženu u roku od 15 dana od dana provedbe, kao i da dostavi dokaz o istom.

Iz podataka u spisu i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je tužena Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka, saglasno članu 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka, („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06 do 89/11), u provedenom postupku ispitivala zakonitost obrade ličnih podataka tužitelja, postupajući po prigovoru iz Sarajeva. U toku inspeksijskog nadzora inspektor tužene je utvrdio da unutar poslovnih prostorija tužitelja Federalnog ministarstva finansija ima instaliran videonadzor, koji se sastoji od ukupno 13 kamera i uređaja za snimanje koje su usmjerene na praćenje ulaza u lift i stepenište, s tim da iste obuhvataju hodnike na pripadajućem spratu, a nasuprot vrata kabineta Ministra instalirana je jedna kamera koja snima isključivo vrata kabineta Ministra finansija F BiH. U toku inspeksijskog nadzora utvrđeno je da nigdje nije istaknuto obavještenje o vršenju videonadzora niti je tužitelj donio odluku o obradi ličnih podataka putem video nadzora u skladu sa članom 21. Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH, te da uvide u zapise videonadzora osim čuvara kojem je to u opisu poslova, mogu izvršiti svi po rukovodnom lancu, s tim da se uvid vrši po potrebi u slučaju određenog incidenta. Tužena je na temelju naprijed navedenog utvrđenja zaključila da tužitelj obrađuje lične podatke putem videonadzora bez pravnog osnova i da sadašnji način obrade ličnih podataka putem videonadzora predstavlja kršenje odredbe člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06, 76/11 i 89/11). Ovo stoga što je navedenom odredbom kontrolor obavezan da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način, a u konkretnom slučaju zakonom nije propisan način obrade ličnih podataka na način kako to kontrolor tj. tužitelj čini.

Prema ocijeni ovog vijeća, pravilno je postupila tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka BiH, kada je uvažila prigovor iz Sarajeva, kao osnovan i naložila tužitelju da donese odluku o obradi ličnih podataka u skladu sa zakonom i da kamere u hodnicima podesi tako da iste ne obuhvataju hodnike u kojima je ulaz u kancelarije. Ovo iz razloga što je Zakonom o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06, do 89/11), propisano da je cilj ovog Zakona da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. U pogledu obima primjene ovog Zakona isti se primjenjuje na lične podatke koje obrađuju svi javni organi, fizička i pravna lica, osim ako drugi zakon ne nalaže drugačije, s tim da se isti neće

primjenjivati na slučajno prikupljene lične podatke, osim ako se ovi podatci neće obrađivati dalje. U skladu sa naprijed navedenim zakonom pod ličnim podacima se podrazumjeva informacija, koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica, a pod obradom podataka se podrazumjeva bilo koja radnja ili skup radnji koje se vrše nad podacima bilo da je automatska ili ne, a posebno prikupljanje, unošenje, organizovanje, podhranjivanje, prerađivanje ili izmjena, uzimanje, konsultiranje, korištenje, otkrivanje prijenosom širenje ili na drugi način omogućavanje pristupa podacim, svrstavanje ili kombiniranje, blokiranje, brisanje ili uništavanje (član 3. stav 1. tačka 1. i 5. citiranog zakona). Svaki javni organ kao kontrolor ličnih podataka obavezan je da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način i da ih prikuplja za posebne, izričite i zakonite svrhe i da ih obrađuje u mjeri i obimu koji je neophodan za ispunjenje određene svrhe s tim da kontrolor može obrađivati lične podatke samo uz suglasnost nosioca podataka, koja mora biti data u pisanoj formi, potpisana od strane nosioca podataka, i mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremenski period na koji se suglasnost daje. Osim toga kontrolor mora na zahtjev nadležnog organa, u svako vrijeme, dokazati da postoji saglasnost nosioca ličnih podataka za period obrade istih (član 4. i 5. citiranog zakona).

Odredbom člana 21a. Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH propisano je da snimci pohranjeni putem video nadzora na određenom prostoru na osnovu kojih se može identificirati nosilac podataka predstavljaju zbirku ličnih podataka. Kontrolor koji vrši video nadzor dužan je donijeti odluku koja će sadržavati pravila obrade s ciljem poštivanja prava na zaštitu privatnosti i ličnog života nosioca podataka, ako video nadzor nije propisan zakonom. Kontrolor koji vrši video nadzor dužan je na vidnom mjestu istaći obavještenje o vršenju video nadzora i kontakt putem kojeg se mogu dobiti pojedinosti o video nadzoru.

U konkretnom slučaju, tužena je postupajući po prigovoru zaposlenika tužitelja, neposrednim uviđanjem utvrdio da je tužitelj postavljenjem nadzornih kamera u hodnicima, postupio suprotno Zakonu o zaštiti ličnim podataka, pa mu je iz navedenih razloga naložio da donese odluku o obradi ličnih podataka putem videonadzora ili da prekine takav način obrade i da kamere u hodnicima podesi tako da iste ne obuhvataju hodnike u kojima je ulaz u kancelarije. Prilikom odlučivanja tužena je imala u vidu i odredbe člana 6. stav 1. tačka e) Zakona o zaštiti ličnih podataka, kojima je propisan izuzetak od pravila, kada javni organ može vršiti obradu ličnih podataka bez saglasnosti nosioca, ako je to neophodno radi zaštite zakonitih prava i interesa kontrolora, ako ne postoji druga mogućnost zaštite. Međutim tužena je zaključila da je tužitelj imao mogućnost zaštite zakonitih prava i interesa na način što je mogao postaviti videonadzor tj. kamere kojima bi se ostvarila svrha zaštite zakonskih prava pa je time dao jasne upute lokacije kamera, pri tome imajući u vidu zaštitu privatnosti i ličnog interesa zaposlenika u Ministarstvu finansija F BiH, koje razloge je ovo vijeće ocijenilo kao pravilne i zakonite. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da se osporeno rješenje temelji na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešno primjeni materijalnog prava.

Naime, video nadzorom se vrši pribavljanje zvučnih, vizuelnih i eventualno drugih zapisa (datum i vrijeme nastanka video nadzora) i njihovo pohranjivanje. Pošto se radi o sistematskom prikupljanju ličnih podataka to upotreba video nadzora može biti propisana zakonom i kontrolor predmetnu zbirku ličnih podataka

upotrebljava kao nužnu mjeru tehničke zaštite. Osim toga u slučaju kada je video nadzor propisan zakonom ili propisom donesenim na osnovu zakona, kontrolor u skladu sa članom 6. stav (1) tačka a) citiranog zakona, ima pravni osnov na obradu ličnih podataka bez saglasnosti nosioca podataka. Međutim, navedeni pravni osnov koji je istakao tužitelj ne može se primjeniti na zakonitu upotrebu video nadzora. U slučaju nezakonite obrade ličnih podataka se narušava pravo na privatnost koje je zagarantirano ne samo Zakonom, već i članom 8. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, koja je sastavni dio Ustava BiH te kao takva ima veću pravnu snagu u primjeni u odnosu na sve ostale propise. Kada video nadzor nije propisan zakonom, kontrolor mora odrediti svrhu njegove uspostave, a pri tome, mora se uzeti u obzir da li je postavljanje video nadzora zaista neophodno i da li bi za postizanje predmetnog cilja bilo dovoljno neko drugo rješenje. U svakom slučaju, „kontrolor koji vrši videonadzor dužan je donijeti odluku koja će sadržavati pravila obrade s ciljem poštivanja prava na zaštitu privatnosti i ličnog života nosioca podataka, ako videonadzor nije propisan zakonom.“ Neophodno je također napomenuti da je kontrolor prilikom vršenja video nadzora u obavezi na vidnom mjestu istaći obavještenje o vršenju videonadzora i kontakt putem kojeg se mogu dobiti pojedinosti o videonadzoru, kako je to propisano odredbom člana 21a. stav 2. i 3). Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Pravilnim tumačenjem navedene odredbe „Video nadzor“ na radnom mestu je dozvoljen samo izuzetno, zbog zaštite lica ili imovine, povjerljivih podataka i poslovnih tajni, samo u onim dijelovima prostora gde se navedeni interesi moraju zaštititi, i kada se cilj ne može postići manje nametljivim sredstvima. Prije nego što uvede video nadzor, kontrolor mora da donese pisanu odluku o svrsi i obimu video nadzora, vremenskim ograničenjima, pravilima pristupa snimljenom materijalu i uslovima za brisanje prikupljenih podataka.

Kako se u konkretnom slučaju radi o specifičnom načinu prikupljanja ličnih podataka to kontrolor domet kamera mora postaviti tako da domet odgovara svrsi zbog koje je nadzor uspostavljen te jasno internim pravilima utvrditi da svrha postavljanja video nadzora nije prikupljanje podataka o radnicima već tehnička zaštita objekta. Ovo stoga što, tehnički i ljudski aspekti instaliranja moraju biti striktno prilagođeni potrebama, pa je zbog toga neophodno da se koristi tehnologija koja odgovara utvrđenim ciljevima, bez dodatnih funkcija. Naime, upotreba sistema za video nadzor treba da bude ograničena kako u pogledu vremena, tako i u pogledu prostora: na određenoj teritoriji u datom trenutku treba da odgovara na jasno utvrđene potrebe. Ovo iz razloga što video nadzor treba da uspostavi ravnotežu i da zauzme svoje mesto u okviru integrisane javne sigurnosti i strategije za prevenciju kriminala.

Kako je predmet ovog upravnog spora ocjena zakonitosti konačnog upravnog akta tužene Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u BiH koji se odnosi na zakonitost obrade ličnih podataka to je po ocjeni ovog sudskog vijeća tužena Agencija je postupala u skladu sa njenim nadležnostima iz člana 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06, 76/11 i 89/11), te je provedeni postupak inspekcijaskog nadzora i naložene mjere su u skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem, a što je sadržano u Zapisniku o kontroli. Naime, u svom rješenju tuženi je jasno ukazao da obrada ličnih podataka putem videonadzora mora biti utemeljena na tri principa i to: principu neophodnosti, proporcionalnosti i odgovornosti.

U skladu sa navedenim i obzirom da su u osporenom rješenju sadržani valjani razlozi o činjenicama, koje razloge u cijelosti uvažava i Sud, te obzirom da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka koji je prethodio donošenju pobijanog konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, to je tužba tužitelja neosnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Tanja Đokić

